

Ole Espersen (S):

Det principielle spørgsmål i denne sag var jo, om en vis type lånearrangementer, hvor ejerforholdet var uklart, kunne give grundlag for skattefradrag. Højesteret traf i Rechnagelsagen den principielle afgørelse, at hvis der i en periode ikke var tale om et egentligt ejerforhold med hensyn til de obligationer eller gældsbeviser, der var tale om, så ville man ikke anerkende arrangementet, og derfor fik det offentlige medhold i Rechnagelsagen. Det er jo den principielle afgørelse, der blev truffet i Højesteret, og der er ingen som helst grund til at tro, at den enstemmige landsretsafgørelse, der byggede på et lidt andet faktisk forløb, men på præcis de samme præmisser, nødvendigvis måtte blive underkendt af Højesteret.

Hvis den ikke nødvendigvis måtte blive underkendt, hvis der altså var gode eller meget gode udsigter til, at staten ville vinde, så er der jo tale om, at man giver afkald på et beløb, som man efter al sandsynlighed har til gode. Og dér er mit spørgsmål, om ministeren virkelig mener, at man uden om de bevilgende myndigheder kan give afkald på et beløb, som Højesteret i en principiel afgørelse har tilkendt det offentlige. Kan man give afkald på det beløb uden at gå til de bevilgende myndigheder, dvs. først og fremmest naturligvis Finansudvalget?

Stavad (S):

Jeg synes, der var ét ord i justitsministerens besvarelse, som var afgørende. Ministeren sagde, at hvis der senere afsiges en dom ved Højesteret med et andet indhold, så kunne man selvfølgelig ændre en landsretsdom. I denne sag handler det om, at der for lang tid siden, længe før landsretsdommen, forelå en højesteretsdom. Der er altså ikke kommet en højesteretsdom senere.

Derfor vil jeg bede justitsministeren svare på, om justitsministeren ikke er enig i, at man ikke kan afgive et beløb, som man er tilkendt ved dom, når der ikke senere kommer en anden afgørelse ved en højere retsinstitution, nemlig Højesteret.

Hjortnæs (S):

Jeg har forstået, at der ligger ca. 250 sager af samme karakter, som endnu ikke har fået en endelig afgørelse. Jeg har også forstået, at i den landsskatteretsafgørelse, der blev truffet, og

som har dannet grundlag for skatteministerens beslutninger i sagen, blev der afgivet dissens, idet den juridiske dommer havde en anden opfattelse end de to lægdommere.

Nu kunne det være, at det var en forkert afgørelse, der var truffet af Landsskatteretten, og at det faktisk også bliver erkendt i Landsskatteretten, at afgørelsen var forkert, og at de efterfølgende sager, der måtte komme, ville falde anderledes ud. Så er det altså i givet fald skatteyderen, der skal indanke en sådan landsskatteretsafgørelse for landsretten.

Hvad mener justitsministeren om et sådant forløb? Er Landsskatteretten i virkeligheden nu blevet forpligtet af den afgørelse, som skatteministeren enerådigt har truffet? Eller er det sådan, at hvis den bliver indbragt af skatteyderen for landsretten, så skal skatteministeren tage bekræftende til genmæle?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg tvivler på, at det ville være rigtigt, hvis jeg begyndte at besvare spørgsmål om, hvad der sker ved en indbringelse for en ret. Det synes jeg måske nok ville være noget ud over, hvad der er meningen med spørgetiden.

Nu forstår jeg i øvrigt – og det er også et svar til de øvrige spillere – at man er interesseret i at høre vores vurdering af redegørelsen i sagen. Det forventer jeg så at få en henvendelse om. I den forbindelse vil der være mulighed for at tage stilling til det spørgsmål, som hr. Ole Espersen kom ind på, om, hvad man giver afkald på, eller om man overhovedet giver afkald på noget som helst. Det drejer sig om en vurdering af, om den højesteretsdom, der blev afsagt i Søndersagen, havde en sådan rækkevidde i forhold til sager af den karakter, at man måtte sige, at her havde vi afgørelsen, som man så må indrette sig efter både i administrationen og andre steder. Og det forstår jeg så vi skal vende tilbage til.

Til hr. Stavad skal jeg kun sige, at man ikke kan sætte tidsforløbet ind og sige, at det skal være en senere afgørelse. Det afgørende er, om der er afsagt en dom ved Højesteret, og om den har den rækkevidde, jeg nævnte før.

Ole Espersen (S):

Der er to interessante udtalelser, der bør slås fast. For det første vil jeg gerne complimentere ministeren, når ministeren siger, at det næppe